

pretakamo z vinsko sesalko. Pretakanje naj se godi vselej pri lepem, jasnem in tihem vremenu, kedar ni vetra. Kedar piše jug, nam to delo ne kaže, ker je tedaj vino navadno nekoliko kalno. Manj vpliva na vino mrzel veter. Ako kletna vrata gledajo proti severu ali jugu ali proti tisti strani, od katere pridejo hudi vetrovi, ne more vino priti do tistega miru, ki mu je neobhodno potreben, da dozori do lepe rumene starine, ki se sveti, ko čisto zlato. Vhod v klet naj bo torej od jutrne ali večerne strani ali sploh od onega kraja, od katerega veter redkeje in rahleje pripiha. Najboljše kleti so pa take, katerih vhod ima dvojna vrata, ena spodaj, kjer se začnejo stopnice, druga pa zgoraj takoj v začetku. Seveda je to le pri ovih kletih mogoče, ki ležijo pod zemljo.

Ako je vreme hladno, pa ne bo, kakor se je povedalo poprej, vrenje v 8. tednih dovršeno. Francoski gorniki si pa s tem pomagajo, ako je v kleti mrzlo, da v njej zakurijo v nalašč za to pripravljenih pečeh, ter toploto povzdignejo, kolikor je potreba. Tudi tedaj ne bo mošt začel dolgo vreti, ako je bil nalit v močno žveplan sod, katerega pa nismo dobro izplaknili. Tedaj ga moramo preliti v drugi sod.

Prvo pretakanje se torej naj zgodi takoj, ko je mošt odvrel, in je vino že mirno, torej v kakšnih 8 do 10 tednih po trgatvi. Drugokrat bomo pretakali pred cvetom, torej meseca aprila, tretjekrat meseca avgusta, četrto-krat pa zopet v istem času, kakor smo prvokrat, namreč meseca decembra.

Iz droži, ki pri pretakanju vina ostanejo, se žge navadno zganje. Ako pa se drože spravljajo v sod, ter počakamo, da se vsedejo, potem jih pa večkrat pretočimo, dobimo iz njih ravno tako dobro vino, kakor je bilo prvo odtočeno. Vino mora biti pretočeno, in Bog ne daj, da bi še kje kdo bil, ki bi vino do druge jeseni pustil na drožeh. Razložek je velik med vinom enega in istega leta, ako je bilo večkrat pretočeno, ali pa je ostalo na drožeh. Nespameten, mislim, ne bo nobeden več tako, da bi se pretakanja branil in s tem dal povod marsikaterim vinskim boleznim, ker ne gleda, da bi bilo vino čisto, ter pusti vse gnjile stvari v njem.

Ako pa je pretočeno vino še vendar vedno kalno, naj se očisti. To pa se zgodi z ribjim klejem. Ribji klej je mehur od ribe beluge. Nemci ga imenujejo Hausenblase. Ta klej vino popolnoma očisti in mu tudi niti v barvi niti v duhu in okusu ne škoduje. Ribji klej se dobro otolče, izpere, potem pa kakšnega pol dneva v vinu namaka. Je li postal mehek, tedaj se razreže in razmenca. Tretji dan, ako se je dobro razšel, se ta tekočina precedi, dobro zmeša, da postane penasta, potem pa vlije v sod. Vino se mora takoj močno zmešati, da se vlijata tekočina po celem sodu dobro razprostere. Ta tekočina naredi po vsem vinu nekako mrežo, ki vso kalnost na dno potegne. Ko je vino čisto, naj se pretoči, ker se polagoma drože zopet vzdignejo.

Za vinsko čistilo se rabi tudi jajči belak. Vzame se več belakov. Ti se dobro pretepejo; njim se prilije nekaj vode, doda soli, vse skupaj tako dolgo meša in raztepa, da postane penasto, potem pa se vlije v sod, kjer je kalno vino. To sredstvo ima enak učinek, kakor ribji klej. Seveda se mora potem vino tudi pretočiti, kakor v prvem slučaju.

Ako se vino pokvari, ga je težko zopet ozdraviti. Pokvarjeno vino ne bo nikdar popolnoma poprejšni okus nazaj dobilo, ako se še toliko trudimo. Nekatera vina imajo že tudi naravno napako, ali kakšen neprijeten okus po zemlji, kjer so rastle, ali druga imajo zoper okus, ako se je vinograd z živinskim gnojem močno gnojil. To vse pa sčasoma zgine, ako se vino obleži. Več skrbi pa nam dela plesnjivo vino.

Ako imamo plesnjivo vino, mora naša prva skrb biti, da ga, kakor hitro mogoče, pretočimo v zdrav sod. Nadalje se priporo-

čuje, da sladkor v vrelem vinu raztopimo, in to vrelico v pokvarjeno, ter že v zdrav in zvež sod pretočeno vino vlijemo. Dobro je tudi čisto lasko olje, ki se med vino zmeša. Olje pa tudi ni zgubljeno, ker je ložje, kakor vino, ter po površju plava, da ga zopet lahko po nategači potegnemo iz soda. Priporočuje se od nekaterih strani tudi žalbej, katerega moramo na drobno razrezati, v platno zavezati in v sod obesiti. Seveda mora bolno vino biti že pretočeno. Na odprto veko naj se položi novo pečen, še torej topel kruh, kateremu se je na spodnji skorji izrezala lukna. To se naj večkrat ponovi. Nekateri pražijo tudi pšenico in ječmen in to vroče v sod obešajo. Zito pa naj ne ostane v vinu čez 10 ur.

Proti cikanju, to je, ako se hoče vino v jesih spremeniti, pač nimamo priprostega zdravila. Edino je še, ako se vino do 60 stopinj R. segreje, kar je pa našim malim slovenskim gornikom nemogoče. Za to delo so nalašč narejeni stroji, katere pa imajo le samo veliki vinski trgovci. Gledati pač moramo že sprva, da je vsa vinska posoda čista, ne skisana in snažna, in da se zdravo vino ne vlija v sode, v katerih je bilo poprej cikasto, preden niso bili dobro osnaženi. Na tem mestu še omenim, da se mora z vinom, katero ima okus po suhem sodu, ravno tako ravnati, kakor s plesnjivim, razven pa se še naj obesi v sod nekaj lorberjivih jagod. Ako hoče vino zavreti, naj se pretoči v dobro žveplani sod. To je še edina pomoč, da se reši, kolikor je še mogoče. Kjer imajo vina, da se potegnejo, kar sladka vina rada storijo, naj se mošt v času trgatve pusti par ur na tropinih vreti, da se napolni z dovolj čreslovino. Grenko vino se popravi, ako se v njega vsuje prahu od belega mramorja. Nekšna bolezen vina je tudi, da postane črno. To pa se zgodi tedaj, ako pride z železom v dotiko. Železo se namreč s časoma v vinu raztopi, s čreslovino, ki se v vino nahaja, spoji, črno postane, naredi tako imenovano črnilo, ki lahko vse vino, če ga je ravno tudi prav malo v vinu, popolnoma počrni. Kdor ima sode na vratica, naj gleda, da bo železo znotraj vedno s smolo dobro pokrito. Ta barva se nekoliko odpravi z beljakom. (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Oplotnice. Kakšen sad prinaša takozvana nemška olika, katero bi rada petorica oplotniških posili Nemcev vsilila našim poštnim slovenskim kmetom, sodi se najlažje po Balantovih fantih in pa sploh po razmerah, kakoršne so nastale v novejšem času, ko je že začela setev oplotniških nemčurjev zoreti in prinašati prvi sad. Začnimo pri Balantovih fantih! Te »nadepolne« dečke vzgojeval je najprej njih oče po popolnoma pristnem nemškem načinu, kakor se to sploh od Balanta pričakuje, in že v domači soli so kazali, da se jih taka vzgoja dobro prime, kajti bili so najbolj razposajeni izmed vseh šolarjev. Da bi pa še bolj popolnili to svojo omiko, pošlje jih oče v Celje v nemško gimnazijo ter jim priskrbi stanovanje in hrano v »Studentenheimu.« In kar je oče želel, to se je tudi zgodilo; v tem zavodu navzeli so se duha nasprotnega vsemu, kar je verskega in slovenskega, a vrh tega prilastili so si ono oholo in predrzno vedenje, katero tako dobro znači vse Nemštvo po naših trgih in mestih. Da mi ne bode kdo očital, da govori le sovražstvo do Nemcev iz teh vrstic, dokazal bodem te svoje trditve v kratkih besedah.

Komaj so prišli ti mlečnozobni dečki domov na počitnice, so si že šteli v dolžnost, pokazati ljudem, kaj vsega so se v Celju v teku treh let naučili. Tako smo nekega jutra videli iz kamena napravljeno podobo angelevo, namenjeno za novo cerkev, namazano po obrazu z modro kreda. Dobila je namreč čez noč lepe brke, gosto brado, obrvi in še

druge poteže okoli očes. A boječ se, da bi ljudje ne zvedeli imena junaka, ki je to storil, se podpiše jeden teh predrznežev še na dva druga kamena pri novi cerkvi z prav velikimi črkami: Heil und Sieg, Emmerich Walland. Pa s tem še niso zadovoljni. Tem nadepolnim mladičem tudi ne pride niti na misel, da bi našega obče priljubljenega gsp. kapelana, svojega nekdanjega večletnega kateheta pozdravljali. Namesto pozdrava so ga 24. avg., idočega v Oplotnico na pošto, izzivajoče nahrulili s svojim »heil« ter se mu prav grdo rogali za hrbtom.

Iz vsega tega se pač jasno kaže, da jim je v veliko veselje, ako se morejo iz cerkvenih obredov in sploh iz verskih stvari norčevati, in vendar so ti še le nižjegimnazijci, ki so še le zapustili domačo ljudsko šolo. Kaj pač zna vse iz njih postati, ko so že zdaj taki! A tudi v sovražstvu do Slovencev posnemajo zvesto svojega očeta. To so prav dobro pokazali že pri različnih priložnostih s svojim heilanjem, posebno pa 7. septembra, ko so videli, da gre nek narodnjak mimo njih vrta. Ker se drugače niso mogli nad njim znesti, zatulili so ti mlečnozobni mladiči na prav izzivajoči način »Wacht am Rhein« misleči, da ga bodo s tem Bog ve kako ujezili. Tedaj stariši, ki ste toliko navdušeni za nemško šolo, le Balanta poslušajte, kako treba vzgajati otroke, po njega svetu se ravnajte in prepričani bodite, da pletete s tem bič sebi in svojim sovrstnikom. Sicer pa to ni jedini vzgled, imamo še dva druga heilovca-mlečnika, tudi od slovenske matere vzgojena po nemškem načinu, a o teh nekaj več drugokrat.

Treba mi je še navesti drug slučaj, da svet spozna, v koliki meri se je že sploh Oplotnica navzela te blažene omike, katero troši Balant, Jonke, pekovi Tonček in nekaj drugih. Da je takrat, ko je naše bralno društvo »Sloga« obhajalo v Oplotnici cesarjevo petdesetletnico, visela raz smreke frankfurtarska capa, omenim le mimogrede. A veliko žalostneje je, da ni več varno hoditi v noči skozi vas, kakor kaže sledeči dogodek: 10. septembra zvečer gre naš gsp. kapelan iz Brinjeve gore, kjer je pomagal romarje spovedovati, v spremstvu pravnika g. Leskovarja domov. Pot pelje ju tudi skozi Oplotnico. Ravno tisti večer delale so se priprave za veselico, katero so Oplotničani priredili svojim privržencem menda v zahvalo, da se dajo od njih tako dobro za nos voditi. In kaj se zgodi? Omenjena gospoda pustila sta pripravljavce kakih 40 korakov za seboj, kar prileti iz njih sredine — kamen, reci kamen, za njima. Kdo ga je vrgel, ne vemo, a da je prišel iz roke kakšnega oplotniškega omikanca ali pa vsaj na njegovo prigovarjanje, je itak umevno.

Dragi rojaki, vidite torej, kam bodete prijadrali, ako poslušate nauke teh oplotniških prerokov. Nikarte misliti, da bodo potem vaši potomci srečnejši, ako se navzamejo takšnega duha, kakor ga širijo nekateri Oplotničani. »Po njih sadu jih bodete spoznali« velja tudi o njih, a sad, katerega oni prinašajo, je gnjil in strupen, kakoršnega si Vi nikakor ne smete želeli. Pustite torej Oplotničanom njih nemško omiko, pokažite jim, da ste na svoji zemlji svoji gospodi in bodite uverjeni, da bode potem izginila za vse čase vsa oholost in nestrpnost oplotniških kulturonošev.

Cven. (Šolska zastava.) Ko smo letos delali priprave za kres ob prazniku apostolov slovanskih, sv. bratov Cirila in Metodija, tistokrat se je sprožila misel, naj bi se v spomin na vladarsko petdesetletnico svetlega cesarja za šolo na Cvenu oskrbela »jubilejska zastava«. Misel dobila je, kakor pravijo, »meso in kosti«. Domoljubi so namreč začeli skladati prispevke. V kratkem času se je nabral za novo zastavo potreben denar v znesku 130 kron, med njimi je 60 kron, ki jih je bila veledušno priložila gospa Olga Rajhova. Vsled tolike darežljivosti pa jo je tudi zadela častna služba »kumice« pri bla-

goslovljanju zastave. Zastava ima na jedni strani podobo, predstavljajočo prečisto Devico Marijo, slika na drugi strani predstavlja sv. Alojzija. Izmed trakov jeden ima napis »Spomin na cesarjevo petdesetletnico, 1848 do 1898«, a drugi naznanja, da je zastavi lastnica »Narodna šola na Cvenu«. Določilo se je bilo, naj bi se zastava blagoslovila in soli izročila na svetek Marijin, dne 8. septembra. V predvečer tega dneva in pa na praznik sam so se glasili topiči ter vabili k slavnosti. Vesnica Cven se je opravila praznično. S hiš so vihrale zastave avstrijske in slovenske. V šolskih prostorih so se zbrali učitelji z učenci. Šolarji so se razvrstili v procesijo ter korakali med čednimi hišami na drugi kraj vasi, kjer se nahaja lična cerkva. Pred dečki se je nesla cesarjeva podoba, pred deklicami pa nova zastava. Za mladežjo svirala je godba, za godci stopali so domači ognjegasci s svojo zastavo, za njimi sledilo je dosti drugega občinstva. Služba božja začela se je ob deveti uri. Po službi božji šli smo iz kapele v senco. Tukaj je bil pripravljen gledališki oder za male diletanse, ti so predstavljali igro »Cesarjeva podoba«. Predstavo in petje je vodil spretno gospod učitelj Šijanec. Nato je g. nadučitelj Pušenjak v malone celo uro trajajočem govoru lepo razlagal žitje in bitje našega vladarja. Zatem nas je godba peljala nazaj k soli. Kaj pa smo tu našli? Vrle gospodinje so pripravile primeren obed za drobne goste. Slavnost se je zares sijajno obnesla. Saj je pač tekmovalo vse: gospodje učitelji, krajnošolski svet, posamezni gospodarji, vsakdo si je prizadeval, da po svojih močeh prispeva k izredni slavnosti. Vsem prisrčna zahvala! Zvečer so nam pripravili domači gasilci kratkočasno zabavo.

Dunaj. (Naši poslanci.) Kakor ste Vi in tudi »Domovina« poročali, razglasila se je cesarjeva zahvala avstrijskim narodom za sočutje povodom cesaričine smrti v Mariboru in Celju samo v nemškem jeziku. To krivico je drž. poslanec Žičkar spravil tudi pred državni zbor ter stavil s svojimi tovariši do ministerskega predsednika naslednje vprašanje: Zahvala cesarjeva od 16. sept. t. l. se je v Celju in v Mariboru objavila samo nemškem jeziku. Ker pa v obeh mestih prebivajo zraven Nemcev tudi Slovenci in sicer po zadnjem ljudskem štetju v Celju zraven 4452 Nemcev 1577 Slovencev torej več ko 26 odstotkov vsega prebivalstva in v Mariboru zraven 15.950 Nemcev 2653 Slovencev torej več ko 13 odstotkov vsega prebivalstva in ker so Slovenci v teh mestih ravno tako kakor Nemci izražali ogorčenje nad groznim činom, bila bi dolžnost politične uprave, da se cesarjeva zahvala razglasi tudi v slovenskem jeziku.

Ker se je z navedenim ravnanjem slovensko prebivalstvo v dotičnih mestih globoko žalilo, dovolijo si podpisani poslanci ministerskega predsednika vprašati: Ali je gospodu predsedniku znano, da se je v nemško-slovenskih mestih Mariboru in Celju cesarjeva zahvala od dne 16. sept. priobčila samo v nemškem jeziku? Kaj misli ukreniti, da se preprečijo taki za Slovence žaljivi slučaj in da se v bodoče vsa politično važna naznanila objavljajo v obeh deželnih jezikih?

Velenje. Pri nas v Velenju se najbolj postavlja neki trebušni možicelj, katerega po domače imenujemo tudi »Bierfassel«. Le ta plodoviti kulturonošec se je naselil pred nekaj leti v poprej mirnem trgu in začel je svoje delo, sejati namreč prepričani med tržani in razlagati evangelij svojega idejale Schönererja. Kakor moramo soditi po prejšnjem obsegu njegovega trebuščka je ta posel precej dober, ker baje nosi mnogo dohodkov. Zadnji čas uganja ta oseba sport, da napada mirne ljudi nasprotnega mišljenja, ker nočejo v njegov rog trobiti. No če hočeš, dragi Bierfassel, na tak način razširiti nemško kulturo, motiš se pač grozno; kaj li ne veš občnega mnenja o sebi, da si na umu boldan in da trpiš na Grössenwahn, kakor pravijo Nemci? Saj

vendar predstavljaš smešnost v najširšem pomenu besede in saj se ti vendar tudi posmehujejo tvoji najboljši prijatelji, ko ti korakaš in Ausübung deines Amtes prav kokljasto »eins zwai« in še se zaderiš iz hripavega grla hreščeči »Heil und Čik!-Bierfassel! Kam blodeš? Obrni se in poboljšaj se! Zadnji čas! Še mnogo oseb je, ki bi rade posnemale poprej imenovani vzor, katerim pa nasvetujemo, da se naj raje lotijo svojega zanemarjenega gospodarstva, kakor da se šopirijo tu na slovenski zemlji na za Slovence krivičen način. Drugače bode njim in njihovem gospodarstvu zatrobila nesrečna trobenta! Slovenci, vi pa bodite jedini, stojte na braniku svojega jezika trdno in zavedajte se slovanskega gesla: Svoji k svojim. Kupujte v Velenju samo pri g. Lager-ju po domače Mahanu, hodite v gostilno samo h g. Ježovniku in Skazi sploh nesite Vaš denar, bodisi jeden vinar ali več, samo zavednim Slovincem. Saj imate svojega krojača Sarka, svojega čevljarja Povha, mesarja Ježovnika, ki bodo Vam za vaš denar dali gotovo tudi dobro blago. Na tak način pokazali se bode te gospodarja na svoji zemlji, moža korenjaka, ki se ne da od vsakega zaničevati in od tuca voditi. S tem činom stopili bode te našim zagrizencem na prste, da bodo pobrali svoje malhe in jo pobegnili tja, kamor jih vlečejo že dolgo časa njihove težnje, tja v blaženi raj!

Razne stvari.

Domače.

(Rojakom.) V zadnjem času se slišijo zopet vedno bolj pogosto opravičene tožbe, da se Slovincem v različnih uradih krati jezikovna ravnopravnost, in da se njihove jezikovne zahteve od uradnikov ne upoštevajo dovolj točno ali pa celo prezirajo. Da se vsaka taka nepostavnost primerno kaznuje, prosimo svoje rojake, da nam v bodoče vsak nepostaven čin in tudi vsako neumestno opombo, kateregasibodi Slovincem neprijaznega uradnika nemudoma javijo. Mi bomo potem izročili vsako tako zadevo našim poslancem, da oni v dotičnih ministerstvih dostojno osvetlijo ravnanje jim podrejenih uradnikov. Toda poročati se nam mora popolnoma natančno in resnično, da se poslanci ne osmešijo v ministerstvih s svojimi pritožbami. Tudi v osebnostnih zadevah pri preseljevanju in nastavljanju uradnikov radi posredujemo med rodoljubi in poslanci. Rodoljubi naj pazijo na gibanje osebja pri raznih uradih, naj nam kar najhitreje poročajo o vsakem premeščenju ter nam pravočasno izrečejo svoje želje. Mi bomo njih želje spravili na pravo mesto! Rodoljubi, pazite torej na vsej črti!

(Ubogidijaki.) Ravnokar zopet izvemo, v kaki revščini živi letos mnogo dijakov. Nekateri majhni fantje po tri dni v teden nimajo celo nobene hrane. Živijo se le od kruha, ki jim ga dajejo opoldne bogoslovci. Dečko, ki se uči, ki raste, ki se še razvija duševno in telesno, nima zadostne hrane, mora gladovati. To je britko! Kdor ima usmiljeno srce, naj daruje nekaj, če tudi malo, za našo dijaško kuhinjo. Naša uboga, stradajoča mladina bo hvaležna za vsak majhen dar.

(Osebnavest.) Deželni poslanec in odvetnik v Ljutomeru, g. dr. Fr. Rosina se je te dni v Gradcu poročil z gospico Lino Robičevo, hčerjo deželnega odbornika in drž. poslanca gosp. Fr. Robiča. Na mnogo sreče polnih let!

(Sv. Marko niže Ptuj.) Sinoči, dne 4. oktobra ob 11. uri je po kratki bolezni umrl gospod Martin Šlajnc, nadučitelj v pokoju. Rajni je bil starosta učiteljev na slov. Štajarskem ter se je narodil v Ljutomeru, dne 31. decembra 1804. Služboval je v Ljutomeru, Spielfeldu, v Ormožu in od 1. maja 1830 pri Sv. Marku. Z odlokom vis.

gubernija od dne 3. febr. 1831 stalno nameščen deloval je potem pri Sv. Marku 40 let. Dne 1. nov. 1871 je stopil v pokoj. Naj počiva v miru!

(Dr. Lav. Gregorec) je v rezkih besedah vprašal (interpeliral) pravosodnega ministra, ali mu je znano, kako se pri sodiščih v Mariboru, Celovcu in Marenbergu nastavlja skoro izključno nemški uradniki in kako sta se na čuden način nastavila v Ljutomeru in Železni Kaplji nemška notarja ter zahteval od njega pojasnila in opravičenja. Radovedni smo že na ministrov odgovor.

(Sv. Tomaž pri Veliki nedelji.) Naš dekan in župnik J. Caf je obhajal letos 25letnico svojega mašništva. Tem povodom so ga vse tomaževske občine imenovala častnim občanom, da mu izkažejo s tem svojo ljubezen.

(Iz Kozjega) nam pošiljajo sledeči popravek: Ni res, da mene ni bilo na dan zadušnice za pokojno cesarico v cerkvi. Prišel sem pet minut pred začetkom sv. maše v cerkev in odšel še le ta čas, ko je bilo vse končano. S spoštovanjem Aleksander Stiksa.

(Obsojena celjska nemirneža.) Obsojen je bil te dni znani prusofilski kavarnar Gollitsch zaradi razžaljenja nekega Slovenca na 3 gld. kazni. Proti tej res nizki kazni pa se je vložila pritožba. Nadalje je bil obsojen »junak Oechs« na 15 gld. globe, ker je pri zadnji nemški šolski veselici nad nekim slovenskim uradnikom hotel iskusi svojo vsemogočnost in junaštvo. To je ravno njegova štirinajsta kazen! Pravo plačilo za svoja letošnja junaska dela pa še le dobi. Heil und Sieg!

(Iz Velenja.) O priliki neke veselice je neka učiteljica, ki je Slovincem že davno zoprna, prezrla večino tukajšnjih odličnih oseb, a nasprotno je privabila vso nemškonacionalno gardo, nekega mlinarja, nekega šeparja itd., ki niso sicer v nikakoršnem obziru pripomogli k boljšemu razvoju veselice, a ki so poslej po preobilnem vžitju gratispiva rogovilili na nedostojen način, ker jim je menda patrijotična veselica bodla v oči!

(Iz Konjic) se nam piše: Zadnja številka Vašega lista omenja svečanih zadušnic po naši nepozabni cesarici. Resnici na ljubo bodi povedano, da smo pri tem žalostnem opravilu z opravičeno ogorčenostjo pogrešali tukajšnjega c. k. sod. pristava dr. Zangerja in pa bivšega župana dr. Simonitscha, kateri še vedno med nami s svojim uplivom župani. Zlasti poslednjemu ta odsotnost čudno osvetluje lice. Grajal je namreč cerkveno predstojništvo, zakaj ob uri pogreba ni dalo zvoniti, a sedaj ga ni bilo blizo. Tam, — g. Simonitsch že ve kje, — kjer se zgražajo nad veleizdajskim Wolfvim početjem in ga obsojajo, tam hoče veljati za poštenega Avstrijca, a kedar pride Wolf ukaželjnih Konjičanov učiti, tedaj ga vidimo na čelu zbranim Germanom, in ko s protiaustrijskim tuljenjem opojeni učenci dvignejo Wolfa na rame, tedaj naš eksžupan ploska in z gromkim glasom hajla, da je strah. Kako že učeni svet tako ravnanje imenuje?

(Občina Slatina) je izročila po drž. poslancu Žičkarju prošnjo do državnega zbora, ki naj z vso močjo dela na to, da se cena soli za živino zniža, in da se po jednaki znižani ceni prodaja v vseh založnih prodajnicah. Kakor izvemo ravnokar, je tudi posl. vit. Berks v imenu vranskega okraja predložil državnemu zboru jednako prošnjo.

(Iz Remšnika) nam pišejo: 3. sept. je pogorela s hlevom vred hiša posestnice Julije Erjavec roj. Placet. Poslopje je bilo l. 1897 na novo postavljeno. Jurij Emerik, nekoliko prismojen fant, kojemu je bila teta, je hotel pri skednju pod stopnicami ose posmoditi, a ker je seno viselo nad osami, je bila kmalu cela hiša v ognju. Na srečo je bila zavarovana za 800 gld. Zopet opomin, da je otrokom treba užigalice prepovedati. Udova je nosila vreče in kar se je dalo iz goreče hiše ter se je zraven hudo opekla.